

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Duval, Alexander.; ved N. T. Bruun ; Musikken af Mehul.

Titel | Title:

Joseph og hans Brødre i Egypten : Syngestykke i tre Acter efter Alexander Duvals lyriske Drama og Baour Lormians Sørgespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : paa ... Schubothes Forlag, 1813

Fysiske størrelse | Physical extent:

86 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J o s e p h

o g

hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter

efter

Alexander Duvals lyriske Drama

o g

Bour Lormians Sørgeespil

ved

N. E. Bruun.

Musikken af Mehul.

Kjøbenhavn, 1813.

Paa Hofboghandler Schubothes Forlag,
trykt hos J. Breum.

E. CHRISTENSEN.

Joseph og hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter.

Første Act.

- Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs Pallads.
-

Første Scene.

Joseph (allene).

A r i a.

Med sin Yndest omsonst Kongen mig overvælder,
omsonst jeg hvert Dnske kan naae:

mig al Riigdom og Magt mindre end Støvet giel-
der;

thi for min piinte Siel bittere Winder fremstaae!

Fædrene Dal! o, Hebrons elste Enge!

langt fra Eder i Dvaler vansmagted jeg længe:

saar for Drakenes Storm Dalens Blomst boier sig.

Elste Jacob, min Fader! naar jeg laae ved Dit

Hjerte,

kaldte Du mig Dit Haab, Din Trost mod Aldrens

Smerte;

mig berøvet Du ældes i Taarer for mig!

Brødre! ved Jer fuldbragdes Brøden:

Kun I overgav mig til Nøden;

I rev mig af min Faders Arm!

Uden vilde Nag i Jer Barm

I saae hans Graad, saae ham ængstet til Døden!

I har fortient alt mit Had, al min Harm!

Dog, trods al den Dval, som mig saarer,

trods Mindet om Bloddaadens Dag,

hvis nu I sølde Hjertenag,

jeg dog tørdes ved Eders Taarer!

U d e n S c e n e.

J o s e p h. U t o b a l.

U t o b a l.

Hvorledes, ædle Herre! steds nedstunken i den
ne' mørke Tungfindighed? Hvo tør haabe at være

lykkelig, hvis den store Elephas ikke er det? Som Pharaos første Minister deler Du hans Rælde med ham. Din vise Forstætighed har frelst Egypten fra Hungersnød. Rigets Store ære Dig; Kongen elsker Dig, og Folket tilbeder Dig; Hædersbeviisninger, som hidtil vare Kongerne allene forbeholdne, ydes Dig; og i Morgen vil Du fra en Triumphvogn kunne overskue alle de Lykkelige Du har skabt rundt om Dig.

Joseph. Det er sandt: Egypterne skylde min Omhu, at de nu kunne leve i Overflod. Men, fiere Utobat, leve der ikke andre Mennesker under andre Himmelegne?

Utobal. Skal da deres Nød saare Dit høimodige Hierte? - Er det Dig paalagt, ædle Herre, at vaage over Alverdens Held og Frelse?

Joseph. Jeg seer, Utobat: enten er Du uvidende om min Skiebne, eller Du anstiller Dig at være det.

Utobal. Jeg veed klot, at Du, oplyst ved en Gud, som er ubekiendt paa Nilens Bredder, for ni Aar siden forudsagde Pharaos den Skiebne hans Rige havde i Bente. Din Wiisdom forekom ham saa stor, at han skienkede Dig sin Ring, at han tillagde Dig Navnet Elephas, og overantvordede Dig Omhuen for sit Rige.

Joseph. Hvad! Du veed ikke, at jeg er født

og baaren mellem Hebræerne, og siden blev ført til dette Land? Glemte mellem en Flok andre Slaver, Doffer for en Qvindes forhadte Troløshed, vansmægtede jeg adskillige Aar i et gyseligt Fængsel, og befriedes ikke deraf, uden for at stige til den høieste Høder.

U t o b a l. Det var mig ubekjendt, ædle Herre.

J o s e p h. Velant! saa erfar da min ulykkelige Skiebne: jeg er udspungen af et Blod, som man ikke i dette Land kan kalde berømmeligt, thi den jeg skylder Livet er en af de Hyrder, hvis talrige Hiorde bedække Floden Jordans Bredder. Min Faders Navn er Jacob. Han er Sønnesøn af Abraham, og, ligesom hans Stammefader, erhvervede han sig ved sine fiendne Dyder Rettigheder til Himmels Naade, og sluttede, som Abraham, Pagt med Herren. Tolv Børn udgjorde hans Slægt. Jeg var den ældste af hans høitæskede Rachels tvende Sønner. Jacob elskede mig inderlig; dette vakde mine Brødres Misundelse, og, uden at fortiene det, paadrog jeg mig deres Had. Dets Virkninger skal Du nu erfare.

R o m a n c e.

I.

Min fiortende Aar kun jeg skued;
mine Brødre fulgde jeg fro.

I mit Hierte Kierlighed lued!
 hvor kan et Barn paa Fiendskab troe?
 Vi i Sichems yndige Dale
 græssed Hiorden ved Kildens Bred:
 jeg var Barn i Gierning og Tale
 og Lammet liig i Frygtsomhed.

2.

I Ly af tre Palmer jeg knøled;
 fromt til Himlens Herre, jeg bad!
 Mine Brødres Hierter besieled
 kun mod mig, Arme Hævn og Had.
 I en Afgrunds fugtige Giemme
 kasted de deres Brøder ned;
 Intet hialp min klagende Stemme,
 min Graad og min Uskyldighed!

3.

Der laae jeg, og ventede Døden;
 men sig Sorg kan vende til Held;
 ei de Grumme fuldbraade Brøden:
 de solgde mig for Guld som Træl.
 Mens med vild og rovgierrig Glæde
 de besaae det dyrtkøbte Muld,
 jeg min Fader maatte begræde,
 og dem, som solgde mig for Guld!

Utobal. Hvorledes, ædle Herre? og fra den Tid af, da Du nyder Pharaos Gunst, da Din Haand udstrækker sig over den ganske Verden — i al den Tid har Du ikke taget Hævn over disse Troløse?!

Joseph. Utobal! de ere mine Brødre.

Utobal. Din Gud har vist straffet dem. Den Hungersnød, som ødelægger hele Verden —

Joseph. Grusomme! betænk Du, at de opholde sig hos min gamle Fader? Langt fra at forsøge deres Qvater, har jeg endogfaa vidst at lindre dem. Ved mine Bønbud har jeg bragt Overflod i Canaan; men Du veed det, fiere Utobal: mine Fiender ere misundelige over min Dphsielse og det Gode jeg har virket; paa nogen Tid have de hindret Pharaos fra at ansee alle Ulykkelige som sine Undersaatter; — fra det Dieblik, da han forbød vore Kornvarers Udsørsel til vore lidende Naboer, vansmægter min hele Slægt som et Rov for Nød og Hunger; maaskee ligger min gamle Fader i dette Dieblik og sukker efter en Bid Brød, som ingen rækker ham! maaskee er han allerede segnet under Hungerens Rædsler! — O, denne Tanke afpræffer mig blodige Taarer! —

Utobal. Ædle Herre! berolige Dit Sind! —

Joseph. Min Beslutning er fattet. Utobal, Du maa ufortøvet reise til Hebrons Dal; Du maa

opsøge ham — al! derfor kan endnu er i Live! Du maa sige ham, at han skal komme hertil med sin Slægt, sine Tyende og sine Hiorde. O! holdt ikke et heelt Folks Skiebne mig tilbage i disse Egne, da vilde jeg for længe siden have ilet og styrtet mig for hans Fodder! — Men, Timen nærmer sig, da Almuen samler sig paa Torvene, og venter med Længsel paa den Hielp, hvortil min aarvaagne Dmhu i Tidsde vidste at gjøre Udveie; jeg iler didhen, hvor Pligten falder mig. Bliv Du her, kiere Utobal; lad Dine Trælle og Dine Kameler samle, og kom ihu, at mit Livs Lykke maaskee berøer paa Din Sver. (Han gaaer).

T r e d i e S c e n e.

Utobal

(allene).

Hvilket Hjerte! hvilke Dyrer! Ja, sikkert er det en Gud, som indskyder ham, thi fra den Tid af han behersker Egypten, lykkeligvis Landet paa eengang ved Retfærd, Uskyldighed og Fred! Men lad mig ile at efterkomme hans Befalinger, og uforsøvet —

F i e r d e S c e n e.

Utobal. Azael.

Azael.

Herre! en Skare Fremmede begjære at tale med Cleophas. Det er forgieves, at jeg har nægtet dem Udgang; de ville ikke forføie sig bort fra Palladset.

Utobal. Hvad ville disse Forvovne da?

Azael. Jeg veed det ei. De synes meget ulykkelige; deres Dragt røber Fattigdom, og mine Ufslag bringe dem til at sukke og græde.

Utobal. Hvor ere de fra? hvad hedder deres Fødeland?

Azael. De sige, de ere Hebræere, og komme fra Canaan.

Utobal (ivrig): Fra Canaan? Gaae! før dem ind i dette Værelse! Lad enhver vise dem al mulig Ugt og Arbeidighed. (sagte): Hvilken Tidende! — (Azael gaaer). — Jeg maa strax ile hen og underrette Cleophas. Jeg skal stille hans Urolighed, og bringe ham det søde Haab, at han maaskee snart skal erfare sin Faders Skiebne. (Utobal gaaer).

Femte Scene.

Uzael. Simeon. Ruben. Nephthali (og
syv andre af Josephs Brødre).

Uzael.

Heroliger Eder, Fremmede! Den store Cleo-
phas bevilger Eder en Samtale. Løber her; han vil
snart komme. (Uzael gaaer).

Siette Scene.

Jacobs ti Sønner.

Ruben.

Ja, mine Brødre! lader os sætte vor Lid til
vore Fædres Gud. Den store Cleophas, Han Egyp-
tens Belgiserer, vil vist skienke os et Fristed her i dette
Land, som uagtet sin Ufrugtbarhed endnu har Lykken
i sit Skød.

Nephthali. Ja, Herren selv sagde til vor
Fader i det Dieblig han offrede paa Nagtens Steen:
„Jacob! i Egypten skal Du see Enden paa Din Elens-
dighed.“

Simeon. Og jeg — just her i Egypten føler
jeg alle Samvittighedens Piinsler!

Ruben. Hvorfor er Du mere uheldig her end andensteds?

Simeon (i en sagtere Tone til sine Brødre):
Var det ikke til dette Land, at Joseph — ?

Nephtali. Hvordan! Stedse tænker Du paa den uheldige Joseph! Gud har vel tilgivet os, siden han har ført os til dette gæstmilde Land.

Simeon. Nei! Herren har unddraget Jacobs strafværdige Sønner sin Bestyrtelse.

Nephtali. Er Du da ikke selv Bidne om hans Miskundhed? Han frelser os fra den Hungersnød, som hærger og ødelægger Canaan.

Simeon. Det er mig — det er Eder Alle, som have forvoldt den Elendighed, hvorunder Menneflægten maa sukke!

Ruben. Hvad Forbrydelse have vi da begaaet?

Simeon. Derom spørger Du, Ruben?! — og dette Spørgemaal gjør Du Simeon?!

Nephtali. Men hvad da? Skal en eneste Feil forgifte vort hele Liv?

Simeon. At misbruge Styrken og det overlegne Antal imod Ufæld og Ungdom: det kalder Du en Feil, Nephtali? O, dersom det kun er en Feil, da tynger den paa mit Hierte som en Misgierning, og forgifter alle mit Livs Dieblikke!

Ruben. Berolige Dig, Simeon! i Navn af vor Gud, som tilgiver!

Nephtali. Ved vor Faders sneehvide Iffe, han, som vilde forbande os Alle! —

Simeon. Naar I ræddes ved at see mine Samvittighedsnag bryde frem, hvorfor have I da ført mig til disse Egne, der minde mig om min Misgjerning? Hvi forlode I mig ikke i Sichems Dale? Hvi lode I mig ikke blive et Klov for Hungersnød og Fortvivlelse!?

Ruben. Utaknemmelige! Du bebreider os vort broderlige Venskab!

Simeon. Tert broderlige Venskab? det skulde I have viist mig i hiin uhyksalige Time, da jeg ved mine troløse Raad valde Jeres Avind mod den dydige Joseph!

Nephtali. Du har seet mig begræde hans Skiebne; ja — tilgiv mig det! — jeg har endogsaa forbandet Dig, Simeon!

Simeon. Og hvad formaæde Din Forbandedse? den Evige havde allerede ramt mig med sin. Istedet for at forbande mig, skulde Du have giennem-boret mig med den samme Dolk, hvormed jeg vilde myrde Joseph!

Nephtali. Var Du ikke min Broder?

Simeon (med Emertens Vægt): Var Joseph ikke min?!

Ruben. O Simeon! hvor dybt Din Kummer bøier os til Jorden!

Nephthali. Simeon! kom til Dig selv!

Flerstemmig Musiknummer.

Simeon

(i Bildelse):

Nei! nei! Gud sig ei vil forbarme!

sig Hævnen, liig Slangen, om Synderen snoer:
her paa min Pande i sin Harm
præged Atherren disse Ord:

„Flyer, Jordens Børn, flyer en Forbryder!

„han ei Frende har eller Ven!

„hans Faders Sukke høit gienlyder:

„Morder! giv mig min Son igien!“

Brødrene

(omringende ham):

Simeon, tie! dæmp dog Din Klage!

Broder! stil Din nagende Harm!

Simeon.

Kan jeg bringe Joseph tilbage!?

Brødrene.

For hiin Stund et Dække Du dragel
af! Du sønderlider vor Barm!

Simeon.

Naar for mine Neg at forfølge
jeg mine Børn omfavne vil,
mig Hævnerens Tordner forfølge
selv i deres Arm, i det barnlige Smil!
Min Qual deres Kiertejn ei lindrer!
hvert Kyss om min Straf mig erindrer!
Jeg hører min Samvittigheds Skrig!
Min Utkoms Træk mig høit tilraabe:
„Grumme Søn! til Din Straf Dine Børn skal
ligne Dig!“

Brødrene.

Paa Naadens Gud Du trøstlig haabel

Simeon.

Paa mig hviler tungt Hævnens Arm!
mig straffer Herren i sin Harm!

Brødrene.

Rom os ihu! husk paa Din Faber!
Fat Mod og Haab! Dig Gud forlader!

Din dybe Anger, Dine Nag
vil mildt afvende Hævnens Slag.

Simeon

(fortvivlet):

Jeg blier fordømt paa Dommens Dag!

(Man hører en Fanfare).

Ruben.

Tys! lytter til!

Brødrene.

Tys! vær stille!

See, Kongens Bagt alt nærmer sig!

Vi for Ministren træde ville.

Forbarm Dig, Simeon! vær stille.

Simeon.

Naar Himmelens Hævn rammer mig,

o Gud, kan jeg da tie stille?

Brødrene

(knælende omkring ham):

Skal vi i Støvet da knæle for Dig?

Du gjer Din Slægt ulykkelig!

Tys! stille!

(De reise sig. Uzael kommer ind mid Drabanter under Musiknummerets sidste sex Tacter).

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige. Uzael. Drabanter.

Uzael.

Fremmede! Cleophas nærmer sig. Viser ham den Urefrygt, som den ganske Menneskeslægt skylder ham. Mindes, at han forestiller den store Konge, hvis fasteste Støtte han er. Viser Eder i Støvet for hans Bælde. — Han kommer.

A t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Joseph (med) Utobal (og) Folge.

Utobal

(sagte til Joseph): —

Ja, Herre; det er disse Fremmede, som kalde sig Hebræere.

Joseph:

B

J o s e p h. Hvor deres Ansyn sætter mit hele Hierte i Bevægelse! Gud! om jeg blandt dem skulde gienkiende nogle af mine Brødre!

R u b e n. Herre! vi omfavne Dine Kneæ.

J o s e p h (gaaer henimod dem). Fremmede! reiser Eder. (vendende sig til Utobal): Hvad seer jeg!? Utobal! mine Dine bedrage mig ikke: det er mine Brødre.

U t o b a l. Er det muligt!?

R u b e n. Du seer Ulyksalige for Dig, som komme i et heelt Folks Navn, for at paakalde Din Bistand.

J o s e p h (sagte til Utobal): Dette er Ruben, den ældste af mine Brødre.

N e p h t a l i. Søner af en ringe Hyrde, kiende vi ikke Riigdomme. For Dine Fodder nedlægge vi det kostbareste vi eie. Vilde Herre! vil Du forsmæde den Birak og Rogelse, som vi ved vore Høitider brænde til Herrens Pris?

J o s e p h (sagte til Utobal): Det er Nephthalis Rest. Han var den Æneste, som fældede Taarer over min Skibne.

U t o b a l (sagte til Joseph): Vilde Herre! skul Din Sindsbevægelse!

R u b e n. Mennekeslægtens Belgjører! o, Du hvis vise Narvaagenhed har frelst alle Egyptens Folkes

flag, vil Du tilgive os, at vi ved Rygtet om Dine
 Dyder have tryet til disse Egne? Ak! Hebrons Land,
 Dothaims Slette, Sichems Dale, alle disse skionne
 fordum saa rige Egne ere slagne med Ufrugtbarhed!
 Hungersnøden udrydder hver Dag Herrens Børn. Is-
 rael nødes til at forlade sit Fædreland og det
 Alter hans Hænder havde reist til den Eviges Ære!

Joseph (sagte): O, uløksalige Land! (høit):
 Hvorledes? Eders hele Folk har begivet sig til Egp-
 ten? Og hvilke ere Eders Udkomster til Pharaos
 Belgiørenhed?

Ruben. Dem Ulykken skienker. Ak! forskyd
 ikke Jacobs Børn!

Joseph. Jacob er da Eders Faders Navn?

Ruben. Ja, Herre. Denne ærværdige Al-
 ding, ligesom Du, elsket af et heelt Folk, er hengiven
 i sin Ulykke, priser Herren, elsker sine Børn, og gjør
 Alt for Menneskenes Lyksalighed!

Joseph (sagte): O, min Fader!

Nephtali. Himmelens Miskundhed har beva-
 ret hans Dage for hans Børns Held.

Joseph (sagte): O, min Gud! jeg takker
 Dig!

Nephtali. Uden at formindste hans Sielekraf

Har hans høie Alder blot svækket hans Sandser. Al! han kan ikke mere see sine Børn!

J o s e p h. Men hvorledes har J kunnet forlade Eders Fader? levne ham uden Støtte i Eders ulykkelige Land?!

R u b e n. Edle Herre, Jacob er fulgt med os. Vor Gud tillod det.

J o s e p h. Hvorfor seer jeg ham ikke her? Have J ladet ham blive ene?

R u b e n. Vor yngste Broder, Benjamin, viger aldrig fra hans Side.

J o s e p h (sagte til Utobal): Benjamin! dette Barn, hvis Billede nu maler sig for min Siel! — Nei, mit Hierte har Nøie med at rumme sin Fryd! (heit): Saaer jeg snart Eders Fader at see?

R u b e n. Ledsaget af vore Huustroer, vore Børn og Tjende giennemvandrer han endnu Orkenen. Vi holdt det for Pligt, Herre, at ile i Forveien, for at anraabe Dig om Din Beskyttelse for hans hele Slægt.

J o s e p h. J skulle erholde den, Jacobs Søner! Ja, hos mig skulle J erholde et Fristed.

R u b e n. Du tillader os da, Herre, at opslaae vore Telte paa den Slette, hvorfra man overskuer det vældige Memphis?

J o s e p h. Fremmede! Jeg skal selv sørge for

Eders Fornødenheder. I skulle erfare hvor hellig jeg ærer Alderdommen og Ulykken.

Ruben. O, Herre! vor Erkiendtlighed — (Alle Brødrene synke paa Knæe for ham).

Joseph (rørt): Reiser Eder, mine Br — (af sides): Utobal, hvilket Dieblif! Hvad jeg føler —!
— (høit): Mine Br — Fremmede, reiser Eder! —
Men, siger mig: Skal jeg flue alle Jacobs Sønner?
Har Eders ærværdige Fader ingen høit, hvis Tab han begræder? —

Nephthali. Jo, Herre: Døden har berøvet os vor Broder Joseph?

Simeon (vaagnende op af sine Drømmerier, som i Bildelse): Hvo taler om Joseph?!

Joseph (sagte): Det er Simeon! — En ufri-
villig Gysen foer igiennem mit Jnderste!

Simeon (trædende heftig frem): Nei, nei!
det var ikke Døden, som berøvede os ham. Han le-
ver, det haaber jeg; det er den eneste Trøst jeg har
tilbage!

F i n a l.

Joseph

(med Rædsel):

U! jeg med Rædsel paa ham seer!

Utobal.

Sig, ædle Herre, hvad der er!

Joseph.

Alt maler mig hans vilde Harm!

Ruben, Nephthali (og siden) alle Brødrene
(ængsteligen til Simeon):

Dit Hjertes Nag Du, Broder, styre!

Joseph

(som før til Utobal):

Jeg kiender ham! Han, det Uhyre,
løfted Dolken imod min Barm!

Utobal.

Herre! viis Din Ven det Uhyre,
som angreb Dig med Morderarm!

Ruben og Nephthali
(affides):

Dødens Angst er i vor Barm!

Joseph.

(til Utobal, affides pegende paa Simeon):

Dit Die ham ei kan miskiende;

see paa hans Pande Brødens Træk;
Gains Tegn vil ham evig brænde!
hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Ruben og Nephthali
(til Simeon):

Broder! forjag Din vilde Skræk!

Utobal

(betragtende Simeon):

Jeg i hans Blik seer Brødens Træk;
hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Simeon.

Ei til Herren tør jeg mig vende!
see i min Siel Fortvivlelsens Skræk!

Brødrene

(affides til Simeon):

Store Gud! giv Dig ei tilkiende!
Tving Dine Nag og dølge ham Din Skræk!

Joseph

(affides):

Gud! mig hans Syn indjager Skræk!

Simeon

(affides):

Sammen: Grunt martres jeg af Nag og Skræk!

Joseph

(affides):

Men min Frygt jeg forjager!
han min Broder dog er;
og hvis Anger ham nager,
jeg hader ham ei meer.

Utobal

(affides til Joseph):

Sammen: Du Din Frygt maa forjage;
her i Tryghed Du er!

Brødrene

(til Simeon):

Sammen: Du Din Skræk maa forjage!
vogt Dig, man ei den seer!
Bed Broden at opdage,
uden Redning vi er!

Simeon

(affides):

Sammen: A! de Qualer mig nage

tør jeg ei yttre her!
 o Himmel! men min Plage
 mig følger hvor jeg er!

Joseph
 (affides):

Nu Hjertet beroliget er!

Utobal
 (affides til Joseph):

Tusind Diinsler ham nage;
 Du ham angerfuld seer!

Joseph
 (til sine Brødre, med Bærdighed):

Eders Fader imøde vandrer,
 og ham forkynder i mit Navn:
 at sig hans Sorg til Held forandrer
 ved et Fristed i Vennefavn.

Alle Brødrene
 (henrykte):

O! for Israæl hvilken Lykke!
 see vi da Enden paa vor Nød?
 Skal Jammer os længer ei trykke
 med hver en Qual, med Hungersdød?

Joseph

(med Blædestaarer, til Utobal):

Hører Du, Ven? Gud, hvilken Lykke!
min Fader kan jeg give Brød!

Chor af Folket (udenfor).

Hil Ham, som os frelsde fra Nød!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Utobal

(til Joseph):

Hør de Frelstes Takkeraab lyde!
o, hør deres jublende Røst!
hvor denne Stund Din Siel maa fryde!
Lad Hjertets Dffer de Dig hyde
Dig skienke Selvbevidstheds Trost!

Chor.

Hil Ham! Mennekeslægtenes Ære!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Joseph

(til Utobal):

Du maa mig behjelpelig være
i at lindre min Faders Nød.

Utobal
(til Joseph):

D, troe: denne Pligt er mig sød!

Brødrene
(indbyrdes til hinanden):

Fat Mod og Haab! I trygge være!

Cleophas ender al vor Nød.

Hil Ham! Menneſteflægtens Fre!

Hil Ham, ſom gav Armoden Brød!

Med Øhøret udenfor:
med Øhøret indenfor:

U n d e n A c t.

Skuepladsen forestiller en stor Slette; i Baggrunden
 sees Murene af Byen Memphis. I Forgrun-
 den Telte, blandt hvilke det forreste, som er
 lukket, udmærker sig ved Pragt. Det er Nat.

F ø r s t e S c e n e.

U t o b a l. J o s e p h.

J o s e p h.

Utobal, lad mine Drabanter holde Vagt herom-
 kring, og forebyg, at Indvaanerne af Memphis
 skulle komme her og forstyrre Hebræerne i deres Guds-
 dyrkelse.

U t o b a l. Herre, Dine Befalinger skulle efter-
 leves. — Men, bør jeg lade Dig ene her imellem
 disse Fremmede?

J o s e p h. Du veed, at for mig ere de det ikke.

U t o b a l. Men, Herre, kan Du finde Bei i
 Mattens Mulm og Mørke? Denne Leir, som i Hast
 er bleven opstillet —

J o s e p h. Overlad Du mit Hierte at føre mig
 til min Faders Telt.

U t o b a l. Din Faders Telt er Dit eget, ædle
 Herre. — Jacob er langt fra at formode, at han
 hviler paa de prægtige Hynder, som ved vore Høiti-
 der ere hans Søns Leie.

J o s e p h. Hvad Priis sætter han paa Konger-
 nes stolte Pragt? Han agter blot Skaberens Herlig-
 hed og sine Børns Lykke. En sød Gysen bringer alle-
 rede mit Hierte til at banke! — Ja, Haabet om
 snart at see ham igien —

U t o b a l. Søg at være Herre over Dit Hierte.
 Selv Glæden kan have sørgelige Virkninger, og Din
 Fader, som er svækket af Alderdom og Sorg — Die
 i det mindste med Opdagelsen, indtil I ere komne til-
 bage til Dit Pallads, hvor —

J o s e p h. D, men kan jeg standse mit Hiertes
 Udbrud saalænge!? Utobal, iil tilbage til Mem-
 phis. —

U t o b a l. Ædle Herre, glem ikke, at Tri-
 umphtoget venter Dig ved Solens Dpgang. Alt er i
 Beredskab, og det erkiendtlige Folk, som brænder

af Længsel efter at fryde sig ved sin Belgiorers Ha-
syn —

Joseph. O! hvor byrdefulde ere disse Hæders-
beviisninger mig ikke i Dag! Nu kiender jeg kun een
Lyksalighed: den, at være indsluttet i min Faders
Arme! Men Tiden gaaer; iil, Utobal, og kom mig
tilbage saasnart det gryer ad Dag. (Utobal lo
gaaer).

A n d e n S c e n e.

Joseph
(allene).

Saa skal jeg da atter see den ærværdige Olding,
som fra min spædste Barndom har viist mig saamegen
Kierlighed! — O, Jacob! snart skal Din elskede
Søn hvile ved Dit Hierte. — Men kan jeg ogsaa mod-
staae min Dmhed? Det maa jeg! Men hvad seer
jeg? det prægtige Telt, som skinner i Mørket —
ja, det maa være Jacobs natlige Ly. Jeg vil gaae
derind! jeg vil kalde paa ham! O ja — (han
standser). Men dog nei! skal jeg forstyrre min Fa-
ders Hvile?

T r e d i e S c e n e.

S i m e o n . J o s e p h .

S i m e o n

(uden at see Joseph):

Alle Jacobs Børn slumre i Fred. Jeg allene,
 si jeg vaager. — O Simeon! den Eviges Haand hviler
 ut tungt paa Dig!

J o s e p h (ved Teltet, uden at høre Simeon):
 Jeg vil formaae ham til at tilgive mine Brø-
 dre.

S i m e o n (som før): Jeg frygter for ethvert
 m menneskeligt Aasyn! Jeg troer uafsladelig at høre en-
 d hver bebreide mig min Misgierning, og imod min
 W Willie vil min skrækkelige Hemmelighed stedse trænge
 a over mine Læber!

J o s e p h (som før): O Simeon! Du er den
 si jeg beklager meest!

S i m e o n (lyttende efter): Simeon?! nogen
 af kalder paa mig! Jeg maa lytte efter.

J o s e p h (som før): Forgieves vil Du flye for
 a Dig selv; Du bærer Din Straf i Dit Hierte.

S i m e o n . Ja, ja! mine Samvittighedsnag
 a) sonderknuse mig!

Joseph (som før): Josefs Billede staaer usværgelig malet for Din Siel, og forfølger Dig som en Hævnens-Engel!

Simeon (gaaer henimod Joseph): O, hvem er Du end er, som læser i Forbryderens Hierte, aabenbar ikke min Misgierning!

Joseph. Hvem er her?

Simeon. Nævne Du ikke Simeon? talde Du ikke om mine Samvittighedsnag?

Joseph (gientkiendende Simeon): Ulyksalige! det er Dig?

Simeon. O, jeg beder Dig — jeg bønfaller Dig: siden Du veed min Siels Hemmelighed, saa røb den ikke for nogen! Jeg vilde forfærde hele den levende Natur!

Joseph. Ulyksalige Simeon!

Simeon. Dølg den især for min Fader: — det blev hans Død!

Joseph. Vær rolig; Du har ingen Fiende i mig.

Simeon. Du maa være en af Herrens Udvalgte, siden Du har kunnet giætte en Forbrydelse, som nu i femten lange Aar har martret mig Dag og Nat!

Joseph. Ak! Din Ulykke rører mig, og afpræffer mig Taarer!

Simeon. Jeg, jeg græder ikke mere. Tårer har Gud ogsaa berøvet mig. Mine Dine ere tørre, og mit Hierte brænder!

Joseph. O, Simeon! hvor jeg ynker Dig!

Simeon. Nævn mig ikke. Min dydige Fader hviler i dette Telt. Hans Søn Benjamin sover ved hans Fødder. Besmit ikke dets Dren med en Forbryders Navn.

Joseph. Hvordan! tør Du ikke mere komme for Din Faders Dine?

Simeon. Nei, hans Nærværelse forøger mine Qualer. — Kun om Natten, naar han slummer, kommer jeg og betragter hans ærværdige Ansigt. Saa snart Dagen bryder frem, tyer jeg til Stovens Mørke, lig de glubende Iyr.

Joseph. Men hans Ord kunde dog trøste Dig.

Simeon. Nei, nei! han vilde tale til mig om Joseph! —

Joseph. Om Joseph?

Simeon. Ja, om min Broder, som jeg har opoffret til mit Had!

Joseph. Saa Liden har da ikke mildnet Dine Nag?

Joseph.

Simeon. Her lider jeg mere end nogenfinde! Her forfølger Josephs Skikkelse mig allevegne! Min levende Hufommelse forgifter hvert Dieblik af min Tilværelse med Fortidens gruelige Minder! Jeg seer ham, den skønne Ungling! hans Faders Fryd og Stolt-
hed! — jeg seer ham i Sichems Dale, hvor han fulgde efter vore Hiorde — (med stigende Videnskab og Udtryk): — jeg seer endnu Stedet, hvor han knælede under de tre Palmetræer, hvor jeg styrtede hen over den Bedende som Ulven over Lammet! — Jeg hører hans uskyldige Skrig! (han raaber): Min Fader! min Fader! frels mig!" — (Overgang, hvori Simeon vender sig henimod Teltet): Uforsigtige! om han havde hørt Dig! — Lyk! Stille! Stille! Jacob slumrer endnu!

Joseph. Ulyksalige! — Hvor Din Tilstand er skrækkelig! Men Dit Hierte føler Anger, Joseph vil tilgive Dig! — Ja, snart vil Himlen — Simeon, kom! forlad mig ikke. Det er en Bøns Bøn — en Bøn, som skal kunne trøste Dig!

Simeon. O, Din Røst trænger til mit Underste! — den skienker mit Hierte en Smule Lide. — Ja, i dette Dieblik føler jeg mig mindre ulykkelig. O, Alnaadens Gud! dersom jeg kunde græde! — — Men Dagen begynder at geye. Snart ville mine Brodre med brændende Bønner komme,

her og prise den Evige: jeg maa forlade dette Sted.
(Man seer Daggrødet i Baggrunden).

Joseph. Hvorfor vil Du ikke bie og foreene
Din Lovsang med deres?

Simeon. Nei, mit Hjerte er straffskyldigt.
Herren vilde forkaste min Bøn: forkastede han ikke
Gains Offer? — (Jacobs Telt oplyses af Dagstærket).

— Men hvad seer jeg!? — Nu er det først, at Dags
gens Lys lader mig skielne — O Gud! jeg tager ikke
feil! —: paa denne prægtige Dragt, paa dette mil-
de Ansyn gienkiender jeg Israels og Menneskeslægtenes
Belgiører! O, Herre, Du veed min Misgierning,
men lad den ikke vække Din Harm imod min Slægt!
Lad ikke Vægten af min Brøde falde paa den! For-
barm Dig over min ulyksalige Fader! Tilgiv alle mine
Brødre! lad mig allene flye Dit Ansyn! Den Evi-
ges Hævn naaer mig nok, og hans Retfærdighed ven-
ter mig i Drkenernes Døde! (Han flytter ud).

F i e r d e S c e n e.

Joseph

(allene).

Simeon! bliv! — Han hører mig ikke. — Dog,
min Omhu skal snart give ham hans Sindero tilbage.

— Dagen voxer, og —

Lovsang af Mandes stemmer.

(udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!

Hjert vore Aagre Frugtbarhed!

Vijs, at Du ei os forlader!

Naadigen smil til os ned!

Joseph. Jeg hører min Stammes Morgens-
fange; o, hvor inderligt de røre mig! de gjentalde
mig mit Hjertes første andagtsfulde Følelser!

Lovsang af Fruentimmer stemmer,

(som før, udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!

Hjert vore Aagre Frugtbarhed!

Vijs, at Du ei os forlader!

Naadigen smil til os ned!

Joseph (veemodig): O, Du min Barndoms
lykkelige Tiid! —: jeg blandede min Stemme med
mine Brødre! (han lytter efter i levende Sindsbe-
vægelse).

Lovsang af begge Køn,

(som før, men nærmere):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!

skient vore Aagre Frugtbarhed!
 Viis, at Du ei os forlader!
 Naadigen smil til os ned!

F e m t e S c e n e.

Joseph. Benjamin.

Benjamin

(kommer ud af det forreste Telt, men uden at drage Forhænget tilside):

Mine Brødres Sange gientone i disse Egne, som
 ere mig ubekjendte. Min Fader slumrer endnu. —
 Sov i Fred, Israel! et gæstmildt Land har mod-
 taget Dig.

Joseph (affides): Dette er da Benjamin, det
 Barn jeg saa ofte har baaret paa mine Arme, og
 hvis Læber neppe kunde fremstamme mit Navn!

Benjamin (betragtede Teltet): Hvilken Riig-
 dom! Mine Dine blændes ved al denne Pragt! Saa-
 megen Herlighed har jeg aldrig før seet! —

Joseph (som før): Uskyldigheden staaer malet
 i hans Ansyn. Ja, i disse hulde Træk gientiender
 jeg hans og min Moder, den fromme Rachel, min
 Faders Hjertes Brud!

Benjamin. Hvem kan den velgiørende Beskyt-

ter vtre, som modtager Jacobs Børn med saamegen Mildhed og Pragt? (Han vender sig om, og bliver Joseph væer). Men jeg forundres! Hvem er Du, Herre?

Joseph. Berolige Dig, fromme Benjamin.

Benjamin. Fremmede, Du veed mit Navn? og dog har jeg aldrig seet Dig før. — Din prægtige Dragt siger mig, at Du er en Indvaaner af Nilens Bredder.

Joseph. — Ja, jeg har længe boet i Memphis; men mit Hierte elsker Canaans Folkeslag.

Benjamin. Du boer i Memphis? Saa har Du vist ogsaa seet den store Eleophas, som modtager os med saamegen Mildhed?

Joseph. Ja, Benjamin, jeg kiender ham.

Benjamin. Fortæl ham, hvor inderligt vi Alle elske ham! sig ham, at min Fader velsigner hans Navn, og at, saasnart vi ere komne tilbage til vort Fødeland —

Joseph. Til Dit Fødeland, Benjamin?! —

Benjamin. Ja, til det fordum lykkelige Land, som vor Gud selv har skienket os.

Joseph. Saa Du savner da Hebrons Dal?

Benjamin. Der blev jeg jo født.

Joseph. Hos mig skal Du snart glemme den.

Benjamin. Aldrig! der have vi jo efterladt os vore Fædres Been og Herrens Alter: — nei, aldrig!

Joseph (trykkende ham op til sit Hjerte): O, kære Benjamin!

Benjamin. Du trykker mig i Dine Arme; hvoraf kommer denne smne Deeltagelse, som jeg synes at vække i Dit Hjerte?

Joseph. Af Din Ungdom, af Din Uskyldighed! — Du, Din Fader, Dine Brødre, I skulle allesammen stedsse blive hos mig!

Benjamin (med uskyldig Forfærdelse): Hvordan! ere vi da for evig forjagede fra Canaan? skal Jacob og hans Børn ende deres Liv uden nogensinde mere at see Bethels gæstmilde Grotte, Seirs-Elette, og alle hine kære evigdyrbare Stæder!?

Joseph. Min Magt grunder Eder et nyt Fædreland i disse Egne.

Benjamin. Det, hvor Herren lod os fødes, er det eneste Fædreland vi kunne elske.

Joseph. Skulde mine Begjæringer slet ingen Tillokkelser have for Jacob?

Benjamin. Er Josephs Grav da i disse Egne?

Joseph (tvingende sine Sølelser): Kiere Barn!
— Lad Israel bevare et trygt Haab.

Benjamin. Ja, - vi sætte vor Liid til Herren!

Joseph (med Udbrud): O, Benjamin!
Benjamin! hvor høit Jacob maa elske Dig!

Benjamin. Det gjør han! Jeg har indtaget Josephs Sted i hans Hierte.

Joseph (bævendende): Joseph, siger Du?

Benjamin. Ja, en elsket Broder, som vi har mistet. Dengang han omkom, var jeg for spæd til at kunne tage Deel i min Slægts Kummer. Jeg fatte-
de ikke Ursagen til dens Klager og Taarer; men jeg saae min Fader græde — og saa græd jeg med ham.

Joseph. O, Uskyldighedens rørende Sprog!

Benjamin.

R o m a n c e.

I.

Da Døden ham rev fra vort Hierte,
ham, Jacobs høitelsskede Søn,
til Herren opsendte hans Smerte
om Graven en inderlig Bøn!

For Trost i hans Siel at indgyde,
 for hans Blik fremstilled man mig;
 at! han fandt jeg var Joseph liig,
 og end mine Træk ham kan fryde!

2.

Med faderlig Omhu veileded
 han omt mine barnlige Fied;
 som fordum han Joseph tilbeded,
 gav han nu mig sin Kierlighed.
 Ham skylder min Siel Livets Goder!
 nu jeg kan giengielde min Ven;
 dette Hierte ham gier igien
 den Omhed han fandt hos min Broder!

3.

O, Gud! hvor mit Hierte man fryder,
 naar Joseph man nævner for mig!
 han eied de mildeste Dyder,
 var elsket og kiendte ei Svig.
 For Jacob min Fader at glæde,
 jeg vil naae min Broder i Dyd!
 Jeg skal være min Faders Fryd,
 mens begge vi Joseph begræde!

Joseph (omfavner Benjamin med Henrykkelse):
 O, elskede Benjamin! lev længe, lev stedse hos denne

eie gode Fader! D, Du — Du maa holde ham
 Hadeløs for det Tab han har lidt!

Benjamin. Ak! hvor kan jeg det? Det
 kan ingen! Tiden synes at forsøge hans lønlige Qua-
 ler. Siden Josephs Død ere Mo og Enkke vegne fra
 hans Bolig. Jeg er hans eneste Trøst, fordi mine
 Træk huske ham paa hans tabte Søn. Jeg var ogsaa
 den, som hjalp ham at reise et Gravmæle til vor Jo-
 seph. Det staaer i Palmetræernes Skygge, i den
 rolige Dal, som fordum var saa frugtbar, og nu er
 en nøgen Orken. Vi vædede det daglig med vore hede
 Taarer, og med afstedækket Hoved krævede Jacob sin Søn
 tilbage af den øde Grav!

Joseph (affides): Barmhertige Gud! Ja-
 cob kalder paa sin Joseph — han græder paa min
 Grav — og jeg lever!

Benjamin. Men mine Brødre vandre allerede
 omkring paa Slätten — Solen er oppe, og Jacob
 sover endnu.

Joseph. Benjamin! kunde jeg ikke, uden at
 forstyrre hans Hvile, have den Fryd at beskue min —
 Din Faders ærværdige Ansyn?

Benjamin. D, jeg kan ingenting afslaae
 Dig! Men lad os ikke vække ham. (Han drager
 Forhængen tilside, og man seer Jacob ligge soven-
 de paa et prægtigt Leie).

J o s e p h (betragtende ham inderlig rørt og med sønlig Uresfrygt): Der slumrer han da, den ærværdige Olding! Saa see mine Dine ham da omsider igien. Alderen, som har bleget hans Tisse, har ikke forandret hans ædle Træk! Dyden selv throner paa hans Ansigt! — O, efter femten Aars Kummer, efter saamange Lidelser, fattedes jeg kun eet i min nærværende Lyksalighed: at see min Fader!

B e n j a m i n. Hvad fattes Dig? hvoraf kommer denne heftige Sindsbevægelse?! —

J o s e p h. Benjamin! min rørte Siel — — Men han sover: lad mig, medens jeg kan det, følge den Følelse, som henriver mig! Lad mig knæle for den Fromme, og væde disse ærværdige Hænder med de samme Taarer, som i dette Dieblik beflemme mit Hierte! (Han knæler, boiende Ansigtet ned over sin Faders Hænder).

B e n j a m i n. Fremmede, om Du var en af hans Sønner, kunde Du jo ikke vise ham mere Kierlighed og Uresfrygt.

J o s e p h. Benjamin! er den dydige Olding ikke alle Godes Fader?

B e n j a m i n. Jo, det er sandt.

(Man hører Trompetter paa Theatret).

B e n j a m i n. Hvad betyder denne Krigsmusik?

J o s e p h (sagte): Ak! i sin utaalmodige Læng-

fel efter mit Triumphtog, kalder Folket mig allerede
til Memphis. Besværlige Gresbeviisning! Kan
jeg skilles fra min Fader!?

S i e t t e S c e n e.

Joseph. Benjamin. Jacob.

Z e r z e t.

Benjamin.

Den fjerne Sang festlig, hører jeg lyder;
denne Jubel afbryder nu Oldingens Blund.

Joseph

(henrykt):

Han vaagner op! Mig Faderblikket fryder!
Saa straaled dog engang denne himmelste
Stund!

Benjamin

(veemodig):

Hans Die aldrig meer i Dagens Lys sig ha-
der!

at! Dig at see undtes ham ei til Trøst!

Joseph

(affides, med levende Følelse):

O, Du, Din Stammes Pryd! o, evigeltte
Fader!
o, hvi tør ei Din Søn trykke Dig til sit
Bryst!?

Benjamin.

Jeg, ene jeg min Fader leder;
jeg er hans Trøst, hans Støttestav!

Jacob

(vaagnende, med Begeistring):

Abrahams Gud! hør naadig hvad jeg beder!
See! jeg er nær min Grav;
fremmed Haand den bereder;
skal den aabne sit Skiod
der, hvor jeg ei blev fød?
O Gud! o Gud!
er det Dit Bud,
at mit Støv ei i Jorden
maa hvile hvor min Slægts fortængst er nedlagt
vorden,
jeg ærer uden Anur den Befaling Du gav!
Ja, jeg selv, jeg vil dse her paa fremmede Stæder,

hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Benjamin og Joseph.

Abrahams Gud! Du høre hvad jeg beder!
ei min Bøn Du forkaste vil:
kun i hans Held Du mig Lykke bereder;
Hver af hans Hiertes Længsler stil!

Gammen:

Jacob.

Ja, jeg selv, jeg vil døe her paa fremmede
Stæder,
hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Jacob. Benjamin, er Bønnens Time for-
løben? Jeg hører ikke Dine Brødres Lovsange.

Benjamin. Alle Sangene ere ophørte.
Solen straalte allerede paa Himmels Bue.

Jacob. O Benjamin! hvilken Drøm har
Herren ikke sendt mig! Ventelig vilde han formilde
mine Qualers Bitterhed. Hør denne skrækkelige, men
dog trøstende Drøm, som endnu svæver, for min
Siæl.

Benjamin. Jeg hører, min Fader.

Jacob. Jeg drømde, at jeg giennemvandrede

drede den Drken, som skiller Canaan fra Nilens Brede-
der. Jeg gik, omringet af mine Børn, - og som sæd-
vanlig støttede jeg mig paa Dig, Benjamin. —

Benjamin. Og jeg, jeg stræbde at giere
Dig Veien mindre besværlig? ikke sandt?

Jacob. Jo, min Søn! Paa eengang hæ-
ver Drkenens Hvirvelvind sig, og en Sky af
Sand fordunkler Luften. Jeg, saavel som mine
Tienere, skjuler Hovedet for at undgaae Døden, og
jeg venter Udfaldet med rolig Tiliid til Forsynet.
Stormen lægger sig, Solen straalet atter frem, jeg
løfter mit matte Hoved i Veiret; men ak! jeg finder
mig ene midt paa en øde og brændende Slette, som
naer lige til Horizonten. Alle mine Børn havde
forladt mig! —

Benjamin. Og jeg ogsaa, min Fader? D
nei, nei! Du bedrager Dig: jeg var hos Dig.

Jacob. Nei, mit Barn, jeg var allene.

Benjamin. Hvem, jeg, jeg forlade Dig!
Saa maatte mine Brødre da have ført mig bort?

Joseph. Hvilken Misgierning dette Barn gien-
kalder for min Grindring!

Jacob. Jeg var ene, siger jeg Dig. En bræn-
dende Tørst fortærede mig. Mine Kræfter svækkedes,
jeg var nær Døden, og jeg opsendte allerede min Bøn
til Herren: jeg bad for mine Børn! —

Benjamin. For Dine Børn, Fader!?

Jacob. Da pludselig Din Røst tonedde for mit Dre—

Benjamin. Saa skyndte jeg mig dog til Dig igien, Fader! det vidsde jeg nok: jeg kunde ikke lade Dig blive ene!

Jacob. Du holdt en Fremmed ved Haanden. Han bragde mig Frugten af et Palmetræ. Han var skion og i prægtig Dragt, han bøiede sig over imod mig: mine Dine aabnedes for Lysets Straaler, og jeg gienkiendte Josephs Træt!

Joseph (i heftig Kamp): O, min Fader!

Benjamin. Hvad! Joseph, som ikke lever mere?

Jacob. Jeg trykkede ham til mit Hierte. Jeg kaldte ham min Søn, mit elskede Barn! nei, aldrig har jeg oplevet noget sødere Dieblit! O, min Joseph! min dyrebare Joseph!

S i n a l.

Jacob.

Joseph! min Søn! o, Dit Billed er her!

Ei Tidens Haand min Graad afstørrer!

Joseph

(affides):

O, Fryd, som alvældig mig rører! —
sin Joseph endnu han har tier!

Benjamin

(til Jacob):

Lad Taaren ikke længer strømme!
min Fader, Joseph død jo er!

Jacob

(med levende Udtryk):

Hvor er der Fred? vaagen, i Drømme,
synes mig stedse jeg ham seer!
I hver Stemme, jeg tone hører,
jeg troer at gienkiende hans Røst!

Joseph

(affides):

Hvor hans Omhed mig rører!
hvilken Fryd i mit Bryst!

Benjamin

(affides):

Ham hans Smerte forfører!
han er døv for hver Trost!

Joseph.

Sammen:

Jacob.

Sammen:

Intet min Graad aftørrer!
 Min Søn er tabt! mit Held, min Lyst!
 Ak! seer jeg en Moder sig fryde,
 ved barnlig Dmhed lykkelig,
 fortvivlet maa jeg da udbryde:
 „Saadan min Joseph elsked mig!“

Joseph

(affides):

Hvor hans Dmhed mig rører!
 hvilken Fryd i mit Byst!

Benjamin

(affides):

Ham hans Smerte forfører!
 han er død for hver Trost!

Sammen:

Jacob.

Intet min Graad aftørrer!
 min Søn er tabt! mit Held, min Lyst!
 Berøvet Dig, min Søn! min Trost!
 ej mere jeg Verden tilhører!

Joseph
(lidenskabelig):

Reclamativ.

Nei! jeg ti kan modstaae!
mit Hjertes Trang mig driver!
Sag for ham knæle maa!

(Han kaster sig for Jacobs Fødder).

Benjamin
(bestræffet):

Gud! hvad seer jeg!

Joseph

g) (gribende Jacobs Haand, som han trykker til sine Læber; affides med qvalt Røst):

D, min Fader!

Jacob
(forundret):

Hvo greb min Haand?
Af hvis Graad
er den vaad?

S y v e n d e S c e n e.

Utobal. De Forrige, (siden) Chor af
Egyptere og Hebræere af begge
Aion.

Utobal

(til Joseph):

Egyptens glade Folk sig samlet har i Klynger;
Dig at see i Triumph er alle Stemmers Raab;
ædle Herre! o, kron deres Haab!
modtag fortiente Priis! høit Dit Navn man lov-
singer.

paa Cleophas kalder enhver.

Jacob og Benjamin.

Hvordan!? Han!?

Utobal.

Landets Gubber Dit Syn forynger;
det fryder Qvinde, Ungling, Mand.

Jacob

(til Benjamin):

Min Søn! siig: var Cleophas her?

Benjamin.

Han, Fader, er Dig nær;
Din Haand hans Taare væded.

Jacob.

Eaa hellig Gud mig Diding glæded!
Hvad, ædle Herre! Elephas Du er?
Tillad! — her for Din Fod modtag min Tak, Be-
stærker!

(han vil knæle for Josef).

Josef.

(afværgende det, med heftig Bæven):

Jacob knæle for mig! ?
Nei! lad mig favne Dig!

Utobal.

D, hør, det glade Folk sig med Jubel alt nær-
mer!

(Skuepladsen fyldes med Egyptere og Israelliter).

Josef.

(tagende Jacob og Benjamin ved Haanden):

D, kommer Begge med! Eders Leder jeg er;

Kommer, deler min Glands! deler de Høitiids

Glæder,

som, for at hædre mig, Folkets Gunst mig be-

reder!

Først i Dag min Triumpf for mit Hierte er

kier!

naar jeg har ved min Side den bedste blandt Fæ-

dre,

kan hele Memphis see, jeg Dyden veed at hæ-

dre,

(pegende paa Benjamin):

og at jeg skatter Uskylds Værd.

(Han tager Benjamin ved Haanden og veileder

Jacob).

C h o r.

O, I Konger paa Jorden!

ham misunder hans Raar!

ei med Krigsgudens Torden

han Folket Bunder slaaer.

Han er vor Fader vorden!

fra Ham vort Held udgaaer!

(Medens Choret synges, seer man en talriig
Mængde Soldater og Qvinder med Blomsterkrandse

og prægtige Røgelsekar gaae i Procession over Baggrunden af Theatret. Efter Processionen kommer Triumphvoagen, hvorpaa Joseph staaer, omfavnende sin gamle Fader; Benjamin knæler ved deres Fødder. Stort Tableau. Børn og Qvinde slutte Triumphtoget).

T r e d i e A c t.

Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs Palads. Paa den ene Side et langt Bord, som dog ikke maa naae lige ned til Forgrunden. Jacob og hans Sønner omringe dette Bord, liggende eller siddende paa østerlandsk Wiis. Paa den modsatte Side Spillemand, spillende paa adskillige af de den Tid bekiendte Instrumenter. I Forgrunden Slaver og Slaverinder af forskjellige Nationer, sysselsatte med at skienke Wiin i store Guld = Pokaler o. s. v.

F ø r s t e S c e n e.

Joseph. Jacob. Benjamin. Nephthali.
Ruben og Jacobs andre Sønner, (Simeon undtagen); Slaver og Slaverinder. Spillemand. Drabanter.

Jacob.

O, lykkelige Dag! Edle Herre, hvor Du er mild og høimodig! Hvorledes har en ringe Hyrdestægt kunnet fortiene den Hæder Du viser den?

J o s e p h. Al, Du vil snart erfare, at denne
 Hæder er kun hvad der tilkommer Dig!

J a c o b. Du værdiges at tage Sæde ved min
 Side — Du lader mig sidde midt iblandt alle mine
 Børn!

B e n j a m i n. Ja, min Fader, alle; undtagen
 Simeon.

J a c o b. Hvordan! Simeon skyer mig endnu
 stedse? Hvor bliver han af? Ved han da ikke, at
 Huusfaderen trænger til at være omringet af alle sine
 Børn? Er det ikke nok, at jeg skal have Josephs
 Skiebne at begræde!?

R u b e n. Joseph! Skal Du da midt i Høi-
 tidens Glæder, i den ædelmodigste Belgiers Næra-
 værelse — skal Du selv der ene tænke paa Joseph, ene
 tale om Joseph? Ere vi da ikke ogsaa Dine
 Børn?

J a c o b. Hvordan! det er Dig, min Første-
 fødte, som bebrejder mig min Smerte? Ruben! min-
 des Du da ei mere den sørgelige Dag, da I forkynd-
 te mig hans Død? Dengang begræd I ham; nu ha-
 ve I glemt ham: I vare kun hans Brødre. Men
 en Fader har stedse Taarer for det Barn, han har
 tabt. — (Joseph griber Jacobs Haand, og trykker
 den til sit Hjerter). — Er det ikke Dig, Benjamin,
 som trykker mit Haand saa smt?

Benjamin. Nei, Fader, det er vor høimodige Belgiorer.

Jacob. Tilgiv mig, ædlest Herre! Jeg troede at fornemme en Søns Haand.

Joseph. Jacob! lad Simeons Skiebne ikke foruroilige Dig. Jeg har givet Befaling til at opsoge ham, og han vil snart komme til Dig. Slaver, træder tilside. — (Spillemændene og Slaverne gaae ud). I, dette Lands Døttre, stemmer Eders Gulds harper; følger min Underviisning, synger til Harpens Klang, og priser Gud, ham den Store, den Almægtige, den Alvise!

Jacob. Hvad hører jeg! Hvordan, Herre? følger Du vor Lov?

L o v s a n g.

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner!
 Israels Børn! synger i Chor!
 Priis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

En ung Pige.

Den Evige frugtbargjør Jorden!
 Han herjer paa Hav og paa Land!

hans Røst toner høit i hans Torden!
hans Bælde Tætet maale kan!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v.

En anden ung Pige.

Hver Blomst, som vore Bierge zirer,
Hyrdens Hiorde, som gjøre ham riig,
hvert Ar, som paa Agrene spirer,
ere Gaver, Herre, fra Dig!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v.

En tredie ung Pige.

Den hulde livsalige Mage,
Ungmøen blufærdig og skøn,
af Skaberens Naade modtage
som Elskov og moderlig Æn!

Almindeligt Chor

af Mænd og Qvinder.

Bryder ud i Sang, Millioner!

Israels Børn! synger i Chor:

priis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

Jacobs Sønner.

Priis Herren, som i Himlen throner!
 Vi ham Alle love i Chor!
 priis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

Sammen:

Uden Scene.

Utobal. De Forrige.

(Alle reise sig fra Bordet).

Utobal

(til Joseph):

Edle Herre! lad Lovsangen ophøre og Harperne tie! Forgieves var Du Egyptens Belgjører — forgieves har Pharao gjort Dig til Rigets første Mand, næst efter sig selv: misundelige over Din Hæder og Dine Dyder, vove Dine Fiender at anklage Dig.

Joseph (rolig): Anklage mig! og hvad er da min Brøde?

Utobal. At Du, uden Pharaos Minde, har modtaget et fremmed Folkeslag — at Du har skienket det den Bistand, som var hans Undersaatter forbehol-

den — og at Du har ladet en ringe Hyrde dele de Hædersbeviisninger, som ene vare Dig bestemte.

Jacob (til Joseph): Høimodige Mand! Skulde vi have neddraget Førfølgelse og Ulykke over Dit Hoved?

Joseph. Bær uden Frygt, gode Olding!

Utobal. Allerede søge nogle nedrige Uslinger, at sætte Spliid imellem Egypterne og Canaans Folk; der er allerede tilføiet disse Fremmede adskillige Fornærmelser —

Joseph (heftig): Fornærmelser mod Canaaniterne? Bee de Straffskyldige! Men jeg iler til Pharaos Throne. Den ædle Konge skal høre Sandheden. Herren vil vise sin Retfærdighed og mine Fiender skulde besticæmmes! I, Jacobs Sønner, giennemiler Memphis; bringer Eders Benner og Tyende til mit Pallads; med mit Hoved er jeg Borgen for deres Sikkerhed. Og, I, Egyptere! ved den Gud, som lærte mig at forebygge Eders Elendighed, ved Ham sværger jeg, at enhver, der vover at løfte sin Haand mod Israels Børn, skal strax straffes med Døden! — Drabanter, følger med disse Fremmede, og beskytter dem mod enhver Overlast. Du, Benjamin, bliv Du hos Din Fader. (Joseph gaaer med Utobal ud af den ene Side, og Jacobs Sønner, efterfulgte af Drabanterne, af den anden).

T r e d i e S c e n e.

Jacob. Benjamin.

Jacob.

Engel fra Himmelen! gib den Eviges Betsig-
nelser —!

Benjamin. Han kan ikke mere høre Dig, min
Fader.

Jacob. Hans Fraværelse maa ikke kielne vore
Bønner. Benjamin, fiend Taknemmeligheds Bælde:
naar jeg hører vor Belgiorers Stemme, saa farer
der en Gysen igiennem mit Hierte —!

Benjamin. Han kan heller ikke see paa Dig
uden den heftigste Sindsbevægelse; og før, da Du
føv, og jeg fortalde ham om min Kierlighed til Dig
og om Dine Dyder, saa bødte han sit Ansigt over
imod Dig, og Taarerne trillede ham ned ad Kin-
derne.

Jacob. Hvorledes! Han, Menneskeslægts
Frelser, har ydmyget sig for Jacob?

Benjamin. Ja, min Fader. „Benjamin,“
sagde han til mig, i det han kastede sig for Dine Føds-
ler: „jeg hædrer i dette Dieblig Din Faders Alder-
dom.“

Jacob. O, Held hans Forældre! Held den Fader, som kan kalde ham Søn!

Benjamin. Og tusindfold Held det Barn, som kan kalde ham Broder!

Jacob. Til hvad Sted er det vor Bestiermer her har bragt os?

Benjamin. Til et prægtigt Pallads. Guld og Herlighed straalet allevegne.

Jacob. Hans Klugdom maa da være meget stor?

Benjamin. O Fader! dersom Du kunde see hans prægtige Dragt! Du har aldrig kiendt Maa-gen!

Jacob. Han er omringet af Drabanter?

Benjamin. Og af Tienere og Slaver! een Dag forflog vist ikke til at tælle dem allesammen.

Jacob. Han er elsket af Folket?

Benjamin. Du hørde jo dets Fryderaab ved Triumphtoget.

Jacob. Og dog har han Fiender!

Benjamin. Men, Fader, sig mig: hvorfor har man Fiender, naar man gjør det Gode?

Jacob. Fordi der gives onde Mennesker, min Søn. — Man kalder ham Elephas?

Benjamin. Ja, min Fader.

Jacob. Er han født i dette Land?

Benjamin. Det veed jeg ikke.

Jacob. Afmal mig hans Ansigtstræk, som mine Diue ikke kunne see.

Benjamin. Hans Træk ere ædle, hans Skabning rank, hans lysebrune Haar falder i Løkker ned paa hans Skuldre —

Jacob. O Benjamin! Du gienkalder mig Josephs Billedé!

Benjamin. Hans Ansyn er mildt og livsa-
ligt; hans Røst er —

Jacob. O, mit Dre troede mere end een Gang at høre Josephs Røst!

Benjamin. Han er neppe de tredive Aar.

Jacob. Dmtrent saa gammel vilde Joseph nu være!

Benjamin. Min Fader! hvorfor vil Du lade disse frugtesløse Grindringer fornøje Din Smerte? Du veed jo desværre altfor vel, at Rachels Søn, at min Broder ikke mere lever.

Jacob. Ja, jeg veed, at han er tabt for mig! Ja, jeg har Uret i, uafsladelig at erindre ham. Opfylder Du ikke hans Plads i mit Hierte? O, min Benjamin, uden Dig maatte jeg leve ene og forladt! Dine Brødre have Børn: de have Alle glemt mig!

D u e t.

J a c o b.

D, Du, Din gamle Faders Elytte,
Du aldrig, aldrig skal forlade mig!

B e n j a m i n.

Dig skal jeg med mit Liv beskytte!
Jeg stedse, stedse skal vejlede Dig!

J a c o b.

Mit Eyn er slukt; jeg Lys ei skuer!
Du aldrig, aldrig maa forlade mig!

B e n j a m i n.

Jeg stedse, stedse skal vejlede Dig!

J a c o b.

Etiendt Alderens Vinter mig truer,
dens Byrde mig ei trykker ned.
For ingen Jammer meer jeg gruer!

(favnende Benjamin):

end har jeg bårnlig Rierlighed!

J o s e p h.

Ⓔ

Sammen:

Benjamin.

Fra min Fader mig Intet river!
hos Dig jeg evig, evig bliver!

Jacob.

D, elste Barn! Du mig opliver!
Min Dmhed være maa Din Løn!
Seg min Belsignelse Dig giver!
Kom i min Favn! kom, elste Søn!

Benjamin.

Gud! jeg veilede kan min Fader!
trygt paa sit Barn han sig forlader!
D, min Skiebne er himmelsk-skion!
Opfyldt Pligt bringer selv sin Løn!

Jacob.

Kom i min Favn, høitelskte Søn!

Sammen:

(Han lægger sin Haand paa Hovedet af den knæ-
lende Benjamin, som derpaa kaster sig i Oldingens
Arme).

F i e r d e S c e n e.

Jacob. Benjamin. Simeon. Azael.

Simeon.

Hvor fører Du mig hen?

Azael. Cleophas har befalet, at Du skal blive hos Din Fader. (Azael gaaer).

Femte Scene.

Jacob. Benjamin. Simeon.

Benjamin.

Det er Dig, Simeon? D, kom og hielp mig at troste vor Fader.

Simeon. Jeg! — Jeg troste ham, Benjamin?

Benjamin. Ja; Du er jo hans Søn ligesaa vel som jeg.

Simeon. Hans Søn!? — Hvor er Jacob? hvor er vor Fader?

Benjamin. Seer Du ham ikke?

Simeon. Jo, jeg seer ham! — og Hævnens Engel ved hans Side!

Benjamin. Eys! bedrøv ham ikke. Han elsker Dig bestandig.

Simeon. Det, just det er min Straf! Dig kan han trykke til sin Faderbarm. Dengang jeg var dydig, var det min Fryd at see ham — nu forfærdes jeg ved hans Ansyn!

Benjamin. Ved hans Ansyn? han, det levende Billede af Fredens og Barmhertighedens Gud! — Simeon! betro mig Din Sorg! hvad Brode har Du begaaet, at Du skrækkes ved Din Faders Ansyn? Kun Morderen kan martres af flige Nag, men Du —

Simeon. Tael ikke ud!

Jacob, (nedstunken i sine Betragtninger, sulter dybt): O Joseph! Joseph!

Simeon. Han nævner Joseph! Retfærdige Gud!

Benjamin. Ja, om ham taler han stedse.

Jacob. Var det ikke Simeons Røst? — Simeon! hvorfor slyer Du mig? Hvis Du martres af nogen-svar Sorg, bør Du da ikke betro Din Fader den? Hvem kan bedre bringe Rolighed tilbage i Din Siel? Min Søn, aabne mig Dit Hierte! siig mig Aarsagen til Din Kummer!

Simeon. Aldrig! - aldrig!

Jacob. Skulde Du da være ligesaa ubillig som Dine Brødre? Vilde Du bebreide mig de Taarer jeg fælder over Josephs Skiebne? Simeon! Du er selv Fader: dersom et uventet Slag berøvede Dig et af Dine Børn — min Søn, kunde da Tiden selv trøste Dig?

Simeon. Fader! Du sønderslider mit Hierte!

Jacob. Og Dine Brødre troe dog, at jeg foruretter dem, ved at begræde det Barn, som ikke mere er til. De Utaknemmelige! de kiende kun lidet til en Faders Hierte. — Giv mig Din Haand, Simeon! kom! troe mig! det Barn en Fader giver Fortrinet, er stedse det, som er hos ham — er stedse det, som elsker, og trøster ham.

Simeon. Jeg synker under denne Godhed!

Jacob. Jeg kiender Dig, Simeon. Dit heftige og brusende Sindelag har ofte fiernet Dig fra mig. Du forsmaaede stedse Dine Brødres Forlystelser, de uskyldige Blæder ved Din Fædrene-Arne. Du hærdede Dig paa Jagten, ved Baabeniid og krigeriske Eysler; men skulde Dit vilde Mod — skulde Skovenes Tensomhed og Din daglige Vane, at udgyde Dyrenes Blod, ogsaa have hærdet Dit Hierte? skulde Du være bleven ond? — Simeon! skulde Du have begaaet nogen Misgierning? skulde Du have udøst uskyldigt Blod?!

Simeon. Nei, nei, aldrig: mine Hænder ere rene for Menneffets Blod; men, o Gud! —

Benjamin. Min Fader! hvi vil Du mistænke Simeon for en Misgierning? Er han ikke Jacobs Søn? Kan Din Slægt vel blive straffskyldig imod Menneffene og den Evige?

Simeon (med Udbrud): Jacobs Slægt vil arve Herrens Forbandelse!!

Benjamin. Gud! hvad siger Du, min Broder?!

Simeon. O, tilgiv! Mine forvildede Sandser —

Jacob. Nei, Simeon! Herren har sagt til sin Tiener: „I Egypten skal Du velsigne Dine Børn. „Konger skulle fødes af dem, og Din Aftom, saa talriig som Sandet paa Havets Bund, skal strække sig over den ganske Jord.“

Simeon. Men han har ogsaa sagt: „Simeon, Ildgierningsmanden, skal ikke dele Jacobs Hæder!“

Jacob. Hvo har aabenbaret Dig Herrens Ord?

Simeon. Han har ogsaa sagt: „Joseph skal være den frugtbare Green —“

Benjamin. Hold inde, min Broder! Hvorfor taler Du om Joseph?

Jacob. Grusomme! veed Du ikke, at han ikke mere er til?

Simeon (i Vildelse): O Smerte! o, vilde Nag!

Jacob. Have ikke alle mine Børn sukket over hans Død?

Benjamin. Jeg, som kun var et Barn, jeg husker endnu, hvor jeg begræd ham!

Simeon. Jeg kan ikke længer døve min Samvittighed! Abrahams Gud forfølger mig! Jeg seer Straffens Engel! han kalder paa mig! — han truer mig! — han slæber mig hen for min Dommer! —

Jacob. Ulyksalige! hvad har Du da forbrudt?

Simeon. O Jacob! Du vil forbande mig.

Jacob. Forbande Dig!? — O Himmel!

Simeon. Jeg har begaaet en Misgierning! —

Jacob. En Misgierning?! Og Du nævnede Joseph?

Benjamin. Onde Menneske! Skulde Du have slaaet ham ihjel?

Simeon. Nei, nei! Dersom den Evige er retfærdig, saa lever han; han maa leve, for at straffe sine skyldige Brødre!

Benjamin. Sine skyldige Brødre!

Jacob (med Glædens Udbrud): Joseph skulde ikke være død! — I femten Aar har jeg fældet Taarer, og det have I kunnet taale!

Simeon. Alle Dine Taarer ere faldne gloende paa mit Hierte!

Jacob. Men var det ikke Dig, som forkyndte mig, at et Udyr havde sønderrevet ham?

Simeon. Jeg bedrog Dig.

Jacob. Udtrede Dine Brødre ikke ved deres Hiemkomst den heftigste Smerte og udstødte høie Klage-
geskrig?

Simeon. De bedroge Dig.

Jacob. Var det ikke Dig, som rakte mig hans blodige Kiortel, og sagde til mig med huul Røst:
„Græd, Fader! græd! Din elskede Søn lever ikke mere!“

Simeon. Jeg bedrog Dig bestandig.

Jacob. Troløse! Til hvilke Egne have I da ført ham? Paa hvad Sted i Verden skal jeg finde ham?

Simeon. Det veed jeg ei.

Jacob. Men hvis var den Kiortel Du rakte mig?

Simeon. Josephs.

Jacob. Farvet med hans uskyldige Blod!?

Simeon. Nei, kun med Blodet af et Lam, som jeg havde slagtet. — Jacob! Din Joseph sank ikke som et Dffer for glubende Dyr: selv de vilde have skaanet hans værgeløse Uskyld. Et vildere Uhyre frydede sig ved hans Sieleangest — lædskede sig paa hans Taarer — og dette Uhyre: det er mig!

Jacob. Miskundelige Gud! det er for meget! Mellem disse Bødler levede jeg! — over dem lybde jeg

min faderlige Betsignelse! — over dem — dem, som —!
 —! (I en stærk og skrækkelig Tone): Hvor har Du gjort af Din Broder?

Simeon (med sagte og skielvende Stemme):
 O! det er den Eviges Forhør over Cain!

Benjamin (med blid og svag Røst): Hvor har Du gjort af min Broder?

Simeon. Jeg kunde ikke dræbe ham. Den Almægtige holdt Dolken tilbage, som var løftet mod hans Bryst. Kræv ikke hans Blod af mig: det flød ikke. —

Jacob. Hvor gjorde Du af ham?

Simeon. Jeg solgte ham.

Jacob. Solgte ham!

Benjamin. Israels Blod mellem Slaver!

Simeon. Min Fader! —

Jacob. Jeg Din Fader?!

Simeon. Du har Ret: jeg er forskudt! forloren! Jeg bør ikke mere nævne Dig ved dette hellige Navn.

Jacob. Og Dine Brødre ere da ligesaa strafskyldige?

Simeon. Jeg er mere skyldig end de alle.

Jacob. Troløse! hvad kunde forlede Eder til denne gruelige Misgjerning?

Simeon. Avind, Had, Misundelse. Du tal.

de kun om Joseph — Du elskede kun Joseph — og Joseph blev os forhadt! Vi besluttede hans Undergang, D, vidste Du, hvad jeg fra den Dag af har lidt! Kunde Du see mine Qvaler, mine Nag! Den Almægtiges Haand rømde mig som Cain! han forvildede min Fornuft, han udtørrede min Hierne, lod Sygdom tære mine Lemmer, og brændte Brodermorderens Tegn paa min Pande! Forgieves søgte jeg Trøst hos min Huustrø, i mine Børns Arme: — Kiender Misdæderen Hvile? Jeg flyede mit Fædrene. Tag; jeg forlod mit søvnløse Leie; jeg slakkede om i Skovene; jeg lagde mig paa Bredden af de vilde Strømme, paa Fjeldpynterne, hvor Stormen hvinede om min nøgne Jffe! mine Ektrig kaldte paa Joseph: min Stemme forsvandt i Drkenen. Den stærke Gud forfulgte sin Hævn: jeg var uheldig og Misdæder!

Jacob. Simeon!

Simeon. Jeg søger ikke at røre Dit Hierte. Jeg kiender min Forbrydelse. Den Evige har ikke tilgivet mig; Du maa være ligesaa uforsønlig som han. Det er mig, mig er det, som berøvede Dig Din elskede Søn! Det var mig, som drog Kiortelen af ham — Kort: det er mig, som har solgt mit Blod, Dit Blod, Abrahams Blod! Her ligger jeg i Støvet for Dine Gødder; straf mig! forband mig! forband Simeon og al hans Afkom i fierne, fierne Led!

Jacob. Bredens Gud! — Men hvad er det for en Støi jeg hører?

Benjamin. Det er mine Brødre, som komme tilbage.

Jacob. De Forrædere!

S i e t t e S c e n e.

Jacob. Benjamin. Simeon. Ruben.
Nephtali. Alle Jacobs Sønner,
(Joseph undtagen).

R u b e n.

Ved vor Belgiorers høimodige Omhu kunne vi nu —

Jacob. Tor I komme Eders Fader nær?

Ruben. Hvad er vor Forbrydelse?

Nephtali. Hvad have vi gjort?

Jacob. Forhærdede! derom vove I at spørge?!
I have da glemt det?

Ruben. O Jacob, min Fader!

Jacob. Læse I ikke paa min fortørnede Pandede den Almægtiges Dom, som fordømmer Eder?

Nephtali. Mine Brødre! Simeon!

Jacob. Hvad I have gjort? Hvordan! Naar

ber Samvittighedens Stemme da ikke lydt i Eders
Siels Jnderste: „Joseph! Joseph!“ — ?

Ruben og Nephthali. Vi ere forlorne!

Benjamin (kaster sig paa Knæ): Barmhjer-
tighed, min Fader! Benjamin anraaber Dig om Naas-
de for dem!

Jacob (søgende Benjamin): Benjamin! iil at
forlade disse Lastefulde! Skal Ufkyldighed søge Sam-
qvem med Forbrydelsen? Kom, kom, min Søn! Du
allene er mit Blod, Du allene er Israels Blod!

Flerstemmigt Musiknummer.

Jacob

(heftig):

Kom, Benjamin, kom! flye dem, mens endnu
Du er god!

Din Broder de dræbde! dem al Naturen ha-
der!

Nephthali, Ruben og de andre Brødre.

D, tilgiv! tilgiv os, min Fader!

(knælende):

Gee! vi stielve her for Din Fod!

Benjamin.

See Dine Børn! de for Brøden har gjort
Bod!

Jacob.

Mig have I i Sammer størtet;
Ederes Broder have I myrdet:
og I vente Naade af mig!?

Simeon.

Paa mig Du ene hævne Dig!

Jacob

(med Kraft):

Bent aldrig Naade af mig!

Syvende Scene.

De Forrige. Joseph. Utobal. Uzael
(og) Folge.

Ruben

(iler Joseph imøde).

O Herre! kom hielp os i Nøden!
formild vor Fader i hans Harm!

Brødrene.

O Herre! kem, hjælp os i Nøden!

Simeon.

Kun jeg forledeb dem til Brøden:
 paa mig kun falde al hans Harm!
 Seg Joseph overgav til Døden.

Brødrene.

Paa mig kun falde al hans Harm!

Jacob.

Bort herfra! Eders Deel i Brøden
 fordobbler min billige Harm!
 Min Joseph I rev af min Arm!
 Slipper mig! befrygter min billige Harm!

Brødrene.

I Himmels Navn: barmhiertig vær!

Jacob

(med den høieste Kraft):

R e c i t a t i v.

Slipper mig! hvis ei jeg forbander
 Jer!!

Brødrene

(forfærdede):

Store Gud!

tæ! ei ud!

Joseph

(trædende henimod Jacob, hvis Haand han griber).

Seg, Jacob, Dig benfalder:

Ei Du maa forbande Din Slægt!

Jacob.

Forbandelsen den selv nedfalder;

den rammer dem med Hævnens Vægt!

Joseph.

See vi ei Herren i sin Naade

tilgive det Sind, som gjør Bod?

I Jacobs Siel bør Hævn ei raade!

Kan han forbande sit eget Blod!? —

Jacob

(affides):

At jeg er svag, jeg kan fornemme!

O Gud! min Taare triller heed!

U! skal jeg høre Mildheds Stemme,

og gienstienke Synderne Fred?!

Brødrene

(indbyrdes):

Jeg alt kan høre Haabets Stemme;
den daler i mit Hierte ned!
Vor Brøde huld han vil forglemme;
kun dette Haab os skienker Fred!

Joseph

(affides):

Al deres Brøde vil jeg glemme
og skienke dem Ulyksalighed!

Jacob (til Joseph): Herre! Du begiærer, at jeg skal tilgive dem? o, men dersom Du kiendte deres Forbrydelse! —

Benjamin. De ere straffskyldige, men de ere dog Dine Børn!

Jacob (som før): Skulde Du kunne troe det? — de Ulyksalige! de have solgt Joseph, min Søn, deres Broder!

Ruben. Vore Hiertenag overgaae Din Smerte.

Nephtali. Jeg vilde kiope ham tilbage med mit Blod!

Ruben. Det var til dette Land han blev ført. Lillad os —

Nephtali (med stigende Ild alle de følgende Replikker): Vi ville giennemile hele Egypten, og saa snart vi have fundet ham —

Ruben. O, saa ville vi ydmyge os for ham! —

Simeon. Jeg skal bøje min Pande i Støvet! —

Ruben. Vi skulle sønderbryde hans Lænker! —

Simeon. Jeg skal smedde dem om disse misdæderiske Hænder! —

Nephtali. Og maa det saa være, saa sælge vi os Alle til Slaver, for at bringe ham tilbage i Dine Arme! (de ville Alle ile ud).

Joseph (førig): Jacobs Søner! tover; Eders Hjerter ere angergivne; I søge Eders Broder; I ville bære hans Lænker: velan! I skulle finde ham igien!

Simeon. Herre! hvilket Haab giver Du os?!

Jacob. Min Søn, min Søn skulde blive mig tilbagegivet!?

Simeon (mørk): Hvor han maa hade os!

Joseph. Han elsker Eder endnu.

Simeon. Han vil see os igien med Rædsel!

Joseph. Han har allerede tilgivet Eder.

Jacob. O, Herre! stil min Længsel! led mine Fied! før mig til min Søn!

Joseph (bøvende): Berolige Dig, ærværdige Olding!

Jacob. Siig mig — siig mig hans Skiebne!

Joseph. Den er glimrende — i dette Dieblig den lykkeligste i Verden!

Jacob. Han er da ikke mere Slave?

Joseph. Han er yndet af en stor Konge — elsket af et taknemmeligt Folk —

Jacob (med heftig Bøven): Det jeg føler — denne Røst — mit Hjertes Drift — o Herre! forbarm Dig: giv mig min Søn tilbage!

Joseph (lidenkabelig): Fader! her ligger han for Dine Fødder! Jeg er Joseph!

Alle (synkende paa Knæ): Joseph!?

Jacob. Min Søn! min Søn!

Joseph. Ja! — ja! Din Søn!

Jacob. O, evige Miskundhed! vil Du virkelig ikke bedrage det faderlige Hjerte?! — Du, som jeg saalænge har begrædt, føler jeg Dit Hjerte banke op imod mit!?

Joseph. Min Fader!

Jacob. Jeg kan ikke see Dig, Joseph — men jeg føler — ja, jeg føler, at det er Dig!

Benjamin. Ja, det er ham!

Joseph. Din Joseph!

Jacob. Barmhertige Gud! skient mig endnu den sidste Gønst, og lad mig blot nogle Dage overleve denne Lykke!

Joseph og Benjamin (kysfende hans Hænder): Længe! længe!

Jacob. Nei, Børn! jeg er en Vandrer, som stunder til Hvile. Graven venter mig; lad mig synke fra disse Arme ned i dens Skød!

Joseph. Fromme Olding! lign den Evige i Mildhed — lad ikke mine Brødres Anger være spildt! — tilgiv Dine Børn!

Jacob. Joseph! jeg er jo Fader.

Benjamin. Fader! nu skal Du aldrig mere græde!

Joseph (som har reist sine Brødre): Saa staa-
 ler da den Dag, hvorum mine Taarer have anraabt
 Himten: jeg staaer midt iblandt min forsonede
 Slægt!

Brødrene. Broder! Joseph!

Joseph. Simeon! ulykkelige Simeon! kom til
 mit Hierte!

Simeon. Hvem? jeg!

Joseph. Joseph har tilgivet Dig!

Simeon. Det kan Du ikke.

Joseph. Jo! jo! — Kiere Benjamin, Din
 milde barnlige Stemme forstaaer bedre at trænge ind
 i en Ulykkeligs Hierte: gaae Du, og stient mig
 hans Kiærlighed!

Benjamin. Simeon! slaae ikke Dine Dine
 mod Jorden: see paa Joseph — han beklager Dig,
 og elsker Dig!

Joseph. Min Broder!

Simeon. O Dyd! Din Bælde giver mig til-
 bage til mig selv! — Joseph!

Joseph. Kald mig Din Broder! (han ud-
 breder sine Arme).

Simeon (synker i dem). Broder!

Benjamin. Tak, Algode!

Simeon. Fader! Du hvis Dage jeg for-
tede, Du, som jeg skædede, men som jeg stedse elskede:
kan Du tilgive den angrende Forbryder?

Jacob. Ja, Faderen tilgiver sin Søn — og
elsker alle sine Børn!

Alle Brødrene. Fader!

Joseph. Lykken er vendt tilbage! Pharaos har
erkiendt min Uskyldighed, og tager kjerlig imod den
dydige Diding! Fader! elskede Fader! blandt os
skal Du leve! —

Jacob (favnende Joseph og Benjamin, medens
de Andre kysse hans Hænder): Blandt Jer vil jeg
døe!

Slutnings - Chor.

Alle.

Mildhedens Gud! lovet Du være!
ved Dig, ved Dig Haabets Morgen oprandt.

Jacob.

Min Joseph atter jeg gienfandt!

Joseph.

Din Aftom Din Dmhed gienvandt.

Simeon.

Ei mine Nag mig meer fortoere!

Jacob.

Bed Dydens Kraft —

Joseph.

Til Sandheds Tre
 os Dmhed til hinanden bandt!

Alle.

Bed Dydens Kraft, til Sandheds Tre.
 os Dmhed til hinanden bandt!

